

V. kategorie

Jana Vítová, Skuteč, Osady Ležáků 742; 18 let (narozena 14. 10. 1998)

septima, Gymnázium SŘMR ve Skutči, Vítězslava Nováka 584, 539 73 Skuteč (vyučující Mgr. I. Skalská)

MŮJ SEN

Jmenuji se Pavel Svoboda a vím, že mé jméno vám asi nic neříká, jsem lukostřelec. Mým snem bylo už od dětství probouvat se na olympijské hry.

Když jsem byl malý, učil mě střílet z luku můj dědeček, ale ze všeho nejdřív mě luk naučil vyrobit. Pokaždé jsem si musel najít nějaký ohebný kus klacku a na něj uvázat provaz tak, aby byl dobře napnutý. Snažil jsem se udělat i šíp, ale to pro mne bylo ještě těžší, a tak mi s ním pomáhal děda. Když byl luk hotový, nakreslil jsem si z papíru barevný terč. Pak jsem poprvé vystřelil.

Terč jsem ale ani napodruhé nedokázal trefit, přesto jsem už tehdy věděl, že se luku nikdy nevzdám. Každý den jsem pravidelně cvičil a to všechno jsem dělal pro svého dědu.

První závody jsem absolvoval v Ostravě, bylo to tam obrovské a já se dost bál, ale děda mě ke hřištídoprovodil a zůstal tam se mnou až do konce. Silná konkurence a strach z neznámého prostředí a soupeřů mne svazoval, ale dědova přítomnost mě uklidňovala. Svůj první závod jsem tu k překvapení všech vyhrál.

Další závody probíhaly dost podobně. Všechny jsem vyhrál, a jak jsem vítězil, začali se o mně zajímat sponzoři a já tak byl blíž svému snu.

Když jsem se dostal na závody do Srbska, nabídli mi po vítězství místo v olympijském národním týmu. Byl jsem nadšený jako nikdy. Můj sen se pomalu plní!

Při cestě domů už jsem tak nadšený nebyl. Na olympiádě nesoutěžíš jen sám za sebe... V autě jsem seděl společně s dědou a se svojí mladší sestrou Emou. Emča, jak jsem jí rád říkal, byla můj poklad. Já miloval ji a ona mě. Fandila mi nejen doma, vždycky přemluvila dědu, že závody musí absolvovat s námi. Když už jsme byli téměř u českých hranic, narazilo do nás v ostré zatáčce nějaké rychlé auto a jediné, co si pamatuji, byl Emin křik a černo.

Probudil jsem se v nemocnici. Myslel jsem, že uběhlo pár hodin, ale když jsem se zeptal kolikátého je, řekli mi, že jsem v kómatu ležel tři dny. Hned jsem se začal strachovat o dědu a Emičku. Najednou se otevřely dveře a uprostřed nich stála ubrečená Ema s rukou v sádře. A děda? Emička mi řekla, že děda bude v pořádku, jenže už je starší, a tak musí odpočívat. Ptal jsem se jí, co se teda děje, proč brečela, a její pohled sklouzl do rohu pokoje, kde se krčil invalidní vozík. Zdravotní sestry jsem se už jednou ptal, co tady dělá, že ho nepotřebuji, že se cítím dobře. Tehdy neodpověděla. Teď ale začala s tím jak je jí to moc líto a že se lékaři snažili dělat všechno, co bylo v jejich silách. Já ale stále nic nechápal. Pak sestra odkryla příkrývku. Jedna noha byla v sádře a té druhé zbyla jen půlka. Pod kolenem jsem nic neměl. Z celé rodiny jsem dopadl nejhůř, cítil jsem se hrozně. „To blbé auto!“ nadával jsem. Můj sen o olympiádě se rozsypan na ty nejmenší kousky.

Po měsíci v nemocnici mě konečně pustili domů. Byl jsem rád, že už jsem zase u nás doma. Všichni mi říkali, jestli nechci zkusit znovu střílet z luku, ale já se bál, už jsem to nebyl já. Ten měsíc jsem nad vším hodně přemýšlel, luk mi chyběl, ale zase mi připomínal můj ztracený sen. Děda mě jediný chápal a nepřemlouval mě. Říkal, že až budu mít chuť si zastřílet, tak vím, kde luk najdu. Emča se ale nechtěla vzdát a luk stále tahala s sebou. A měla pravdu, luk mi chyběl čím dál víc. Když jsem byl venku sám, představoval jsem si, jak mířím na střed soutěžního terče. Síla v rukou nechyběla, ale kde vzít odvahu střílet do těch rozsypaných střepů olympijských snů?

První závody po nehodě jsem byl hodně nervózní. Nebyly to ty závody, na které jsem byl zvyklý, tyhle byly pro handicapované. Viděl jsem, že nejen já chci zkusit to, co jsem dělal před nehodou, snažil jsem se zapomenout na své omezení. Když závody skončily, nabídli mi, i když jsem nevítežil, místo v soutěžním týmu. Byl jsem šťastný a můj sen byl opět nadosah. O tři roky později jsem se stal mistrem Evropy, rok nato mistrem světa. A teď sedím společně s Emčou v letadle a letíme na moji první paralympiádu. Můj sen se plní. Já to i se svým handicapem nevzdal a díky tomu jsem neprohrál a nikdy neprohráji.